

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У 13254/17
Дана 22.10.2020. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Радојке Маринковић, председника већа, Жељка Шкорића и Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Сандом Грујић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ул. ..., кога заступа Гордана Бабић, адвокат из Београда, ул. Цара Душана број 94, поднетој против Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења број: 465-02-00277/1995-07 од 09.08.2017. године, уз учешће заинтересованог лица, Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП Београд, ул. Његошева број 84, у предмету експропријације, након одржане усмене расправе дана 22.10.2020. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.10.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, број: 465-02-00277/1995-07 од 09.08.2017. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбија се као неоснована жалба АА из ... изјављена против решења Одељења за имовинско правне и стамбене послове Управе Градске општине Чукарица VI-02 број 465-4/2015 од 22.12.2015. године, којим се одбија захтев АА из ... за поништај правноснажног решења Секретаријата за комунално стамбене, грађевинске послове, урбанизам и имовинско правне послове СО Чукарица IV-03 број 465-159/89 од 27.09.1989. године као неоснован. Наведеним решењем од 27.09.1989. године, ставом 1. диспозитива експроприше се и постаје друштвена својина, уз правичну накнаду, у корист општине Чукарица за потребе Г СИЗ за комуналне делатности, грађевинско земљиште и путеве града Београда ради изградње Чукаричке падине на Бановом брду и то стамбена зграда у Београду, у улици ... укњижена као ЗК тело II на кат. парцели број ... КО ..., земљишно књижно власништво АА из ...; ставом 2. диспозитива утврђено је да нису предмет експропријације објекти наведени у ставу 2. правноснажног решења Секретаријата за комунално стамбене, грађевинске послове,

урбанизам и имовинско правне послове IV-01 број 351-386/88 од 10.10.1988. године за које је наведеним решењем наложено рушење, као објеката изграђених на основу грађевинске дозволе привременог карактера; ставом 3. диспозитива утврђено је да престаје право коришћења уз накнаду на кат. парцели број ... КО ... у површини од 181.90 м² земљишно књижног корисника АА из ...; ставом 4. диспозитива обавезан је корисник експропријације да власнику експроприсаног објекта обезбеди одговарајући стан на коришћење; ставом 5. диспозитива утврђено је да власнику експроприсаног објекта припада правична накнада која ће се одредити у посебном поступку по правноснажности овог решења за експроприсану непокретност, земљиште и засад на истом и ставом 6. диспозитива утврђено је да је корисник експропријације дужан да у року од 15 дана од правноснажности овог решења достави писану понуду у висини накнаде.

Против наведеног решења тужилац је, преко пуномоћника, поднео тужбу Управном суду, дана 31.08.2017. године. Наводима тужбе указује да је првостепеним решењем од 27.09.1989. године, експропорисана непокретност – земљиште у ..., чији је власник тужилац. Истиче да правилно доносилац другостепеног решења наводи одредбу члана 36. став 3. Закона о експропријацији, те да се ПД ББ противи поништају решења од 27.09.1989. године, али да су првостепени и другостепени орган и у првом кругу окончаном пресудом Управног суда У 5757/13 од 15.10.2015. године, тада, наводно због евентуално различитих правних основа, а сада другостепени налази да је захтев неоснован, без обзира по ком основу је поднет, дакле, без образложења. Наглашава да решење другостепеног органа не садржи образложење у материјалном смислу, нити разлоге због којих је захтев, а потом жалба одбијена, због чега сматра да представља ништави правни акт. Предлаже да суд реши мериторно ову управну ствар и донесе пресуду којом се тужба усваја, поништава оспорено решење, поништава првостепено решење и поништава решење од 27.09.1989. године.

Тужени орган је у одговору на тужбу истакао да тужилац у тужби није навео нове чињенице, нити приложио нове доказе, те да остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Заинтересовано лице у одговору на тужбу у целости оспорава наводе тужбе и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је одржао усмену расправу дана 22.10.2020. године, у присуству тужиоца, пуномоћника тужиоца и овлашћеног лица заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа, у складу са одредбом члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), којом је прописано да изостанак уредно позване странке са јавне расправе не одлаже њено одржавање.

Пуномоћник тужиоца је у речи на усменој расправи остао у свему при тужби и наводима тужбе. Указао је на суђење у неразумном року, јер сматра да су се услови за деекспропријацију стекли у року од три године од 12.11.1989. године, с обзиром на одредбу члана 36. став 3. Закона о експропријацији. Истакао је да је од тада до данас вођено шест судских спорова и управних поступака, да је један решен у корист тужиоца и да се поступци воде у круг, због чега је предложио да се овај спор реши у пуној

јурисдикцији мериторно и тужиоцу омогући коришћење његових својинских права.

Овлашћено лице заинтересованог лица је у речи на усменој расправи остало у свему при наводима из одговора на тужбу и предложило је да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења и стања у списима ове правне ствари, произлази да је тужилац дана 16.11.2015. године, преко пуномоћника, првостепеном органу поднео захтев за поништај правноснажног решења Секретеријата за комунално стамбене, грађевинске послове, урбанизам и имовинско правне послове СО Чукарица IV-03 бр.465-159/89 од 27.09.1989. године по основу члана 36. став 3. Закона о експропријацији, наводећи да није донета одлука о накнади за експроприсану непокретност, да није закључен споразум о накнади, да нису извршени радови на објекту за чију изградњу је експропријација извршена, те да ни корисник експропријације није поднео захтев за поништај или измену решења. Решавајући по наведеном захтеву првостепени орган је из решења Другог општинског суда у Београду 1-Р 107/05 од 29.06.2005. године утврдио да у поступку није утврђена накнада за експроприсану непокретност - стамбена зграда у Београду, у улици ... укњижена као ЗК тело II на кат. парцели број ... КО ..., експроприсану по правноснажном решењу IV-03 бр.465-159/89 од 27.09.1989. године, те да нису испуњени услови из члана 36. став 3. Закона о експропријацији, за поништај решења о експропријацији, због чега је захтев тужиоца одбијен као неоснован. У поступку по жалби другостепени орган је нашао да нису испуњени услови за примену члана 36. ставови 2. и 3. наведеног закона, наводећи да је исто потврђено и пресудом Управног суда 19 У 5757/13 од 15.10.2015. године, те да је правилно одлучио првостепени орган када је одбио тужиочев захтев.

Одредбом члана 9. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), прописано је да се пре доношења решења странци мора пружити могућност да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења.

Одредбом члана 125. наведеног закона прописано је да се пре доношења решења морају утврдити све одлучне чињенице и околности које су од значаја за доношење решења и странкама омогућити да остваре и заштите своја права и правне интересе.

Одредбом члана 133. истог закона прописано је да странка има право да учествује у испитном поступку и, ради остварења циља поступка, да даје потребне податке и брани своја права и законом заштићене интересе (став 1.); странка има право да износи чињенице које могу бити од утицаја за решење управне ствари, да предлаже доказе ради утврђивања тих чињеница и да побија тачност навода који се не слажу са њеним наводима. Она има право да све до доношења решења допуњује и објашњава

своје наводе, а ако то чини после одржане усмене расправе, дужна је да оправда због чега то није учинила на расправи (став 2.); службено лице које води поступак дужно је да пружи могућност странци: да се изјасни о свим околностима и чињеницама које су изнете у испитном поступку и о предлозима и понуђеним доказима, да учествује у извођењу доказа и да поставља питање другим странкама, сведоцима и вештацима преко службеног лица које води поступак, а са његовом дозволом и непосредно, као и да се упозна са резултатом извођења доказа и да се о томе изјасни. Орган неће донети решење пре него што странци пружи могућност да се изјасно о чињеницама и околностима на којима треба да се заснива решење, а о којима странци није била дата могућност да се изјасни (став 3).

Одредбом члана 199. став 2. истог закона прописано је, између осталог, да образложење решења садржи кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Одредбом члана 235. став 2. истог закона прописано је да се у образложењу другостепеног решења морају оценити сви наводи жалбе. Ако је првостепени орган у образложењу свог решења правилно оценио наводе који се у жалби износе, другостепени орган се може позвати на разлоге првостепеног решења.

По оцени суда, а имајући у виду стање у списима органа из којих произлази да тужиоцу није пружена могућност да се изјасни о околностима и чињеницама на којима је засновао решење и цитиране чланове Закона о општем управном поступку, првостепени орган је доношењем ожалбеног решења учинио повреду члана 9., 125. и 133. Закона о општем управном поступку. Дакле, у конкретном случају првостепени орган по захтеву тужиоца није водио никакав поступак нити је тужиоцу као странци била дата могућност да се изјасни о околностима и чињеницама које су од значаја за доношење решења, а у циљу заштите његових права и законом заштићених интереса. Тужени орган није санкционисао повреду правила поступка које је учинио првостепени орган, већ је жалбу одбио, при чему, иако дужан у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку, није дао оцену жалбених навода, већ је само уопштено оценио да ти наводи нису од утицаја на другачије решење. Поред тога разлози из образложења оспореног решења да је Управни суд у пресуди 19 У 5757/13 од 15.10.2015. године нашао да нема услова ни по ком основу за поништај решења о експропријацији од 27.09.1989. године, односно да нема услова за поништај ни по ставу 2. ни по ставу 3. члана 36. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, бр. 53/95...55/13) не произлазе из наведене пресуде, јер се из садржине образложења те пресуде види да је суд у том управном спору само ценио услове из члана 36. став 2. тог закона, који су били правни основ и предмет захтева тужиоца из 2012. године по коме је тај поступак вођен. Са изнетих разлога, по налажењу суда, оспорено решење је донето уз повреду правила поступања прописаних наведеним одредбама Закона о општем управном поступку, а које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања, те их је у поновном поступку потребно отклонити.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио је предмет надлежном органу на поновно одлучивање, применом одредбе члана 42. став 1. истог закона. У поновном поступку тужени орган ће, поступајући по примедбама суда, у складу са чланом 69. истог закона, донети ново и на закону засновано решење.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.10.2020. године, 15 У 13254/17

Записничар
Санда Грујић,с.р.

Председник већа – судија
Радојка Маринковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ